

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 8015201188
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8015201188.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou, so sídlom Námestie Slobody 5, 093 24 Vranov nad Topľou, proti žalovanému: Okresnému úradu Vranov nad Topľou, so sídlom Námestie Slobody 5, 093 24 Vranov nad Topľou, za účasti pribratých účastníkov 1/ P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., XXX XX M., zastúpeného spol. AZARIOVA & RUŽBAŠAN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406 a 2/ F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., XXX XX Q., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-VT-OVVS-2014/007165-2 z 11. decembra 2014 a o kasačnej sťažnosti pribratého účastníka 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/48/2015-47 z 26. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/48/2015-47 z 26. októbra 2016 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „správny súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 191 ods. 1 písm. e/ a g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zrušil rozhodnutie (rozkaz) žalovaného č. OU-VT-OVVS-2014/007165-2 z 11. decembra 2014, ktorým tento uznal P. L. W. vinného zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení zákona č. 204/2014 Z.z. (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že 11. júla 2014 v čase okolo 18.30 hod. na ceste za Hanušovcami nad Topľou smerom do Prešova fyzicky napadol F. T. a to tým spôsobom, že ho viackrát udrel otvorenou dlaňou do tváre, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie drobným ublížením na zdraví, ktoré si vyžiadalo lekárske ošetrenie, pričom podľa odborného vyjadrenia pribratý F. T. utrpel poranenie a to začervenanie a pomliaždenie podočnicovej, lícovej a čeľustno-jarmovej oblasti vľavo s dobou liečenia 5 až 6 dní a za tento priestupok mu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 49 ods. 2 zákona o

priestupkoch uložil pokutu vo výške 15 eur.

2. Správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, po tom čo ustálil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a po tom, čo sa stotožnil s názorom žalobcu, že rozhodnutie žalovaného v tomto prípade tvorí prekážku veci právoplatne rozhodnutej v zmysle zásady „ne bis in idem“, a teda P. L. W. nemožno trestne stíhať za čin, ktorý v už skončenom priestupkovom konaní bol právne kvalifikovaný ako priestupok, uviedol, že žalovaný pri hodnotení konania obvineného nezistil úplne a presne skutkový stav veci (dôvod zrušenia § 191 ods. 1 písm. e/ S.s.p.), pri rozhodovaní vo veci vychádzal iba z priestupkového spisu, ktorý mu predložilo Obvodné oddelenie PZ v Hanušovciach nad Topľou, pričom ďalšie vlastné dokazovanie nevykonal, pričom uznal obvineného iba zo skutku a to spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, pričom sa nezaoberal ďalšími skutočnosťami, ktoré vyplývajú z obsahu priestupkového spisu, a to z podania splnomocneného zástupcu poškodeného (F. T.), z ktorého vyplýva, že splnomocnený zástupca poškodeného oznámil pokračovanie incidentu s obvineným a to tým, že 16. júla 2014 prostredníctvom tretích osôb, P. L. a jeho synovca, odkázal poškodenému „aby stiahol oznámenie o jeho protiprávnom konaní inak prídu rusi a zabijú ho“, ako aj, že advokát poškodeného žiadal, aby priestupkový spis bol odstúpený odboru kriminálnej polície, pretože pravdepodobne došlo k spáchaniu viacerých trestných činov, a to trestného činu výtržníctva, nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví a v súvislosti s pokračovaním uvedeného činu aj trestného činu vydierania. Správny súd ďalej uviedol, že v priestupkovom spise sa zároveň nachádza aj prepis hovoru z CD nosiča, ktorý mal obsahovať vyhrážanie sa P. L. W. poškodenému F. T., na základe čoho mal správny súd za to, že žalovaný sa nezaoberal týmito podaniami, ktoré tvoria obsah priestupkového spisu a vo veci rozhodol iba v časti týkajúcej sa narušenia občianskeho spolunažívania drobným ublížením na zdraví. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyplýva, že by sa žalovaný správny orgán skutočnosťami ako je konanie obvineného na verejnosti a takisto vyhrážanie sa poškodenému akýmkoľvek spôsobom zaoberal a tieto vyhodnotil. Správny súd ďalej uviedol, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia zistil, že žalovaný pri posudzovaní a v odôvodnení určenia sankcie uviedol, že uložil sankciu 15 eur okrem iného aj z dôvodu, že obvinený sa nedopustil v predchádzajúcom období žiadneho priestupku, pričom však v obsahu administratívneho spisu žalovaného absentuje dôkaz, ktorý by preukazoval, že žalovaný skúmal osobu páchatela ako aj skutočnosť, či bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo inom disciplinárnom konaní, to znamená, že toto jeho tvrdenie nemá oporu v obsahu administratívneho spisu.

3. Správny súd ďalej uviedol, že zo strany žalovaného došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, teda zákona o priestupkoch a Správneho poriadku, ktoré mohli mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej, keď žalovaný napriek tomu, že konaním obvineného došlo k drobnému ublíženiu na zdraví poškodeného F. T., ktoré si vyžiadalo dobu liečenia 5 - 6 dní, čo vyplýva z odborného vyjadrenia znalca MUDr. P. O., súčasťou ktorého bolo vykonané aj bodové hodnotenie bolestného podľa § 5 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 5 bodov, čo predstavuje sumu 82,00 eur, a čo je majetkovou škodou, ktorú si poškodený F. T. mohol v konaní uplatniť, žalovaný v konaní o prejednaní priestupku s poškodeným F. T. ako účastníkom konania nekonal a nedoručoval mu ani rozhodnutie - žalobou napadnutý rozkaz o uložení sankcie za priestupok, čím mu žalovaný odňal právo riadne si uplatňovať náhradu majetkovej škody (dôvod zrušenia § 191 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

4. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 v spojení s § 169 S.s.p., tak, že pribratý účastník 21, ktorý si náhradu trov konania uplatnil, má nárok na náhradu trov konania a ostatní účastníci nárok na náhradu trov konania nemajú, keď žalobca, ktorý mal úspech v konaní náhradu trov konania nežiadal a žalovaný v konaní úspech nemal.

5. Proti rozsudku správneho súdu podal pribratý účastník 1/ (ďalej aj „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť kde žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. V kasačnej sťažnosti namietal, že správny súd porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

6. Sťažovateľ, po tom, čo podrobne opísal priebeh správneho konania, vrátane konania o proteste prokurátora, a po tom, čo odcitoval relevantné ustanovenia správneho poriadku (§§ 3 ods. 5, 32 ods. 2 a 46) a zákona o priestupkoch (§ 12 ods. 1), uviedol, že pojem „spoľahlivé zistenie stavu vecí“ nemožno chápať absolútne, t.j. vo význame úplne a presne (tzv. absolútna pravda), ale stav vecí sa má zistiť „len“ spoľahlivo, t.j. tak, aby bolo možné riadne a včas, bez zbytočných prietahov, rozhodnúť, pričom skutkovým stavom, tzv. spoľahlivo zisteným stavom vecí podľa § 46 správneho poriadku, sa rozumie stav poznania reality, ktorá tu bola tak ako vyplýva z vykonaných dôkazov k okamihu vydania rozhodnutia správneho orgánu, pričom o spoľahlivo zisťovanom stave vecí svedčí aj skutočnosť, že v rámci priestupkového konania bol v rámci prešetrovania priestupku nad rámec bežného prešetrovania zabezpečený aj znalecký úkon - odborné vyjadrenie č. 256/2014 znalca MUDr. P. O.. Správny orgán založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach uvedených a zistených v administratívnom spise, ktoré boli dostačujúce. V uvedenom kontexte poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Szd/I/2013 z 23. januára 2014, podľa ktorého cit.: „Zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá charakter absolútny, t.j. správne orgány nemajú povinnosť zistiť všetku a absolútnu pravdu, ale stav vecí majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.)“. Podľa názoru sťažovateľa, žalobou napadnutý rozkaz o uložení sankcie bol vydaný v súlade so zákonom o priestupkoch, Správnym poriadkom a vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. K námietke správneho súdu, že žalovaný sa nezaoberal podaním splnomocneného zástupcu poškodeného, v ktorom bolo nahlásené údajne pokračovanie incidentu so sťažovateľom, a to prostredníctvom tretích osôb, sťažovateľ uviedol, že údajne pokračovanie incidentu so sťažovateľom, a to prostredníctvom tretích osôb, bolo riešené v rámci trestného konania, kedy 4. augusta 2014 podal poškodený trestné oznámenie na sťažovateľa, a to pre podozrenie zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 164 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, pričom dané trestné stíhanie bolo právoplatne skončené - opakovane zastavené, nakoľko tretie osoby konali zo svojej iniciatívy a nie na pokyn alebo žiadosť sťažovateľa, preto námietku o nezaoberaním sa touto skutočnosťou považuje pre dané priestupkové konanie za irelevantnú, keď nie je prípustné stíhať ten istý skutok paralelne vo viacerých konaniach - v trestnom aj priestupkovom, nakoľko by došlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Sťažovateľ tiež uviedol, že nezaoberala sa prepisom nahrávky je v danom konaní irelevantné, nakoľko nahrávka bola získaná nezákonným spôsobom. Vo vzťahu k výške a druhu uloženej sankcie sťažovateľ uviedol, že rozhodnutie žalovaného považuje za správne, pričom vo vzťahu k správnej úvahe žalovaného poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžp/16/2011 z 30. mája 2012. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľ k správny súdom namietanej skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nezákonné aj z dôvodu, že žalovaný nekonal vo veci prejednávania priestupku aj s poškodeným F. T., ktorý v zmysle § 72 zákona o priestupkoch mal byť účastníkom konania, uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, že by si poškodený náhradu škody aj uplatnil, pričom prejednanie výšky a spôsobu náhrady škody spôsobenej obvineným z priestupku prichádza do úvahy v konaní pred správnym orgánom iba v prípade, ak je poškodený aktívny a svoje právo si riadne uplatní, vrátane vyčíslenia výšky náhrady škody a dôkazov tomu nasvedčujúcich, v kontexte čoho poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/52/2010 z 20. októbra 2010. Súčasne namietal premlčanie škody.

7. Podaním z 13. januára 2016 sťažovateľ predložil fotokópiu uznesenia Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou ČVS: ORP-328/1-VYS-VT-2014 z 26. mája 2016, právoplatného 3. júna 2016, ktorým bolo trestné stíhanie, ktoré bolo začaté pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že páchatel' 16. júla 2014 v nezistenom čase formou ústnych odkazov prostredníctvom F. L. a P. L. vydieral a hrozbou násillia nútil T. F. aby: „stiahol oznámenie o jeho protiprávnom konaní, pretože inak prídu Rusi a zabijú ho“, zastavil podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, lebo bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie.

8. Ku kasačnej sťažnosti pribratého účastníka 1/ sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný, nakoľko vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. V rámci vyjadrenia všeobecne opísal zásadu „ne bis in idem“ a argumentoval, že táto nie je obmedzená len na trestné konania, keďže z hľadiska jej uplatnenia je rozhodujúca totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

9. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.), je prípustná (§ 439 S.s.p.) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený 25. októbra 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

10.1 Podľa § 3 ods. 5 správneho poriadku musí rozhodnutie správnych orgánov vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

10.2 Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmov na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

10.3 Podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, kto sa inému vyhráza smrťou, ťažkou ujmou na zdraví alebo inou ťažkou ujmou takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

10.4 Podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, kto sa dopustí slovne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

10.5. Podľa § 87 ods. 1 zákona o priestupkoch, ak je nepochybné, že obvinený z priestupku sa priestupku dopustil a ak vec nebola vybavená v blokovom konaní, môže správny orgán bez ďalšieho konania vydať rozkaz o uložení sankcie za priestupok (§ 13 ods. 2).

11. Žalobca v žalobe namietal, že správny orgán na základe preskúmaného priestupkového spisu a rozhodnutia žalovaného nedostatočne a neúplne zistil skutkový stav veci ak ustálil konanie podozrivého len ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, pričom je dôvodné začať trestné stíhanie vo veci výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a vykonať nevyhnutné dôkazy. Za takýchto okolností považuje rozhodnutie

- Rozkaz o uložení sankcie za priestupok za nezákonné. S uvedeným názorom žalobcu sa správny súd stotožnil a zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. e/ S.s.p. Súčasne správny súd vyhodnotil postup žalovaného, ktorý nedoručoval rozkaz o uložení pokuty poškodenému (pribratý účastník 21) tak, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej, nakoľko žalovaný odňal poškodenému právo riadne si uplatňovať náhradu majetkovej škody, čo bolo ďalším dôvodom na zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia (§ 191 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

12. Úlohou kasačného súdu bolo v rozsahu dôvodov kasačnej sťažnosti, ktoré smerujú voči obom dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia, preskúmať zákonnosť kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku a súčasne postupu žalovaného.

13. V prvom rade sa kasačný súd zaoberal záverom správneho súdu, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu. Preskúmaním obsahu administratívneho spisu žalovaného, ako aj súdneho spisu, kasačný súd dospel k záveru, že tento záver správneho súdu nie je dôvodný. Žalovaný mal za to, že je nepochybné, že obvinený z priestupku sa priestupku dopustil a vec nebola vybavená v blokovom konaní, preto bez ďalšieho konania vydal rozkaz o uložení sankcie za priestupok. Napriek tomu, že obvinený z priestupku sa k spáchaniu priestupku priamo nepriznal, z jeho výpovede, že „...ho (poškodeného - pozn. Najvyšší súd SR) otvorenou dlaňou pľasol po tvári...“ je zrejmé, že k fyzickému kontaktu medzi obvineným a poškodeným došlo a uvedené korešpondovalo s výpoveďou poškodeného a svedkov U. C. a T. E., ako aj korešpondovalo so závermi odborného vyjadrenia č. 256/2014 znalca MUDr. P. O.. Z odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný vychádzal najmä z citovaných dôkazov a tieto patričným spôsobom vyhodnotil. Súčasťou hodnotených dôkazov bola aj výpoveď poškodeného, ktorý okrem fyzického útoku na svoju osobu opísal aj vyhrážky obvineného.

14. Poškodený (pribatý účastník 1/) incident oznámil postupom podľa § 59 ods. 3 zákona o priestupkoch. Obvodné oddelenie PZ v Hanušovciach nad Topľou, ktoré vykonalo objasňovanie oznámeného priestupku a zabezpečilo podklady pozostávajúce z podania oznámenia a vysvetlenia poškodeného z 11. júla 2014, z podania vysvetlenia obvineného z 11. augusta 2014, z podania vysvetlenia U. C. z 18. júla 2014, z podania vysvetlenia T. E. z 31. júla 2014, z podania vysvetlenia F. X. z 15. augusta 2014, z podania vysvetlenia P. T. z 24. augusta 2014, z fotokópii lekárskeho správ z 11. júla 2014 a 6. augusta 2014, z prepisu záznamu na CD, ktoré predložil poškodený (prostredníctvom splnomocneného zástupcu 22. júla 2014) a z odborného vyjadrenia č. 256/2014 znalca MUDr. P. O. z 12. septembra 2014, vec predložilo žalovanému na rozhodnutie o priestupku. Ak vzhľadom na takto zistený skutkový stav vydal žalovaný v skrátrenom priestupkovom konaní rozkaz o priestupku, postupoval v súlade so zákonom (viď. aj rozhodnutie Nejvyššího správného soudu České republiky sp. zn. 9As/37/2007).

15. Správnemu súdu však možno dať za pravdu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyplýva, že by sa žalovaný so skutočnosťami ako je konanie obvineného na verejnosti a takisto vyhrážanie sa poškodenému v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôsledne vysporiadal a tieto vyhodnotil, avšak z obsahu rozhodnutia vyplýva, že tieto pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy a vyhodnotil ich vo vzťahu ku skutku, ktorý bol Obvodným oddelením PZ v rámci objasňovania priestupku ustálený, avšak vzhľadom k tomu, že vo veci bolo rozhodnuté v rámci skráteneho, menej formálneho konania, tieto nedostatky nemožno bez ďalšieho považovať za dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa v rámci odôvodnenia rozkazu zaoberal dôkazmi, ktoré preukazujú spáchanie skutku obvineným tak, ako sa mu kládol za vinu.

16. Správne trestanie je v rámci správneho súdnictva špecifické v tom, že sa uplatňuje plná jurisdikcia správneho súdu. Ak žalobca v žalobe namietal právnu kvalifikáciu spáchaného skutku, nič mu na preukázanie opaku nebránilo predložiť dôkazy alebo vykonanie týchto navrhnutí, najmä vzhľadom k tomu, že namietané skutočnosti bolo možné preukázať aj zo súdu dostupných registrov (register priestupkov, register trestov Generálnej prokuratúry SR, register rezortu Generálnej prokuratúry SR a pod.), resp. vyžiadať správu o povesti obvineného.

17. Z obsahu prejednávanej veci vyplýva, že zo strany obvineného došlo k drobnému fyzickému útoku na poškodeného, keď tento poškodeného udrel otvorenou dlaňou ruky, pričom pri údere na tvár poškodeného pôsobil „malou silou a prudkosťou“, pričom mu spôsobil poranenie - začervenanie a pomliaždenie podočnicovej, licovej a čelustno-jarmovej oblasti vľavo, s dobou liečby 5-6 dní, bez výrazných obmedzení na bežnom spôsobe života. Takéto konanie obvineného naplnia znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Vzhľadom na okolnosti, za akých bol skutok spáchaný, s odkazom na obsah spisového materiálu, nemal žalovaný dôvod predpokladať, že konaním obvineného mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty niektorého z trestných činov, keď intenzita vyhrážania sa obvineného poškodenému nebola spôsobilá u poškodeného

vzbudiť dôvodnú obavu o jeho život alebo zdravie (čo navyše poškodený ani netvrdil), teda nebol dôvod na postúpenie veci organom činným v trestnom konaní na začatie stíhania pre podozrenie zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, resp. z výpovedi svedkov nevyplýva, že by k útoku na poškodeného malo dôjsť pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami (§ 122 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona), keď svedkom incidentu mali byť len U. C. a T. E., teda nebol dôvod na postúpenie veci organom činným v trestnom konaní na začatie stíhania pre podozrenie zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

18. Kasačný súd, rovnako ako sťažovateľ, poukazuje na svoj skorší rozsudok sp. zn. 8Szd/1/2013 z 23. januára 2014, podľa ktorého sa „...zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá charakter absolútny, t.j. správne orgány nemajú povinnosť zistiť všetku a absolútnu pravdu, ale stav veci majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod....)“ a konštatuje, že za dôkaznej situácie, ktorá sa nachádza v administratívnom spise žalovaného, ako aj v súdnom spise, žalobou napadnuté rozhodnutie citovanej požiadavke materiálnej pravdy vyhovuje. Súčasne však kasačný súd pripúšťa, že doplnením dokazovanie môže nastať situácia, kedy sa skutkový stav, ktorý bol ustálený správnym orgánom úplne alebo sčasti vyvráti, čo je následne dôvodom na zrušenie rozhodnutia na podklade prokurátorskej žaloby a eventuálne postúpenie veci orgánom činným v trestnom konaní. To sa však v prejednávannej veci doposiaľ nestalo, žaloba je všeobecne koncipovaná a žalobca v rámci konania nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval zrušenie rozhodnutia žalovaného a vrátenie veci žalovanému, pričom prakticky prejednával konanie obvineného ako prečin výtržníctva.

19. Kasačný súd nemohol so správnym súdom súhlasiť ani v časti, kde skonštatoval, že žalovaný sa nezaoberal podaním splnomocneného zástupcu poškodeného, ktorý oznámil pokračovanie incidentu a to tým, že 16. júla 2014 prostredníctvom tretích osôb P. L. a synovca P. L. odkázal poškodenému „aby stiahol oznámenie o jeho protiprávnom konaní inak prídu rusi a zabijú ho“ pričom advokát poškodeného žiadal aby tento spis bol odstúpený odboru kriminálnej polície, pretože došlo pravdepodobne k spáchaniu viacerých trestných činov, a to trestného činu výtržníctva, nebezpečného vyhrážania, ublíženia na zdraví a v súvislosti s pokračovaním uvedeného činu aj trestného činu vydierania, keď údajný incident bol predmetom samostatného vyšetrovania, ktoré bolo medzičasom uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou ČVS: ORP-328/1 -VYS-VT-2014 z 26. mája 2016, právoplatného 3. júna 2016, zastavené lebo bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie.

20. Pri určení druhu sankcie a jej výmery správny súd skúma len či trest bol uložený v súlade so zákonom a na základe správnej úvahy, ktorá nevybočuje z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Skutočnosť, že súčasťou spisového materiálu nie je výpis z evidencie priestupkov obvineného je zo strany žalovaného nedôsledné vedenie spisu, avšak uvedené nemá na zákonnosť a logickosť správnej úvahy vplyv, keď žalovaný uložil sankciu 15 eur okrem iného aj z dôvodu, že obvinený sa nedopustil v predchádzajúcom období žiadneho priestupku. Ako bolo uvedené vyššie, žalovaný rozhodoval v rozkazanom - skrátanom, menej formálnom konaní. Ak žalobca namieta správnu úvahu a skutočnosti v nej tvrdené, nič mu nebránilo predložiť dôkaz (výpis z evidencie priestupkov obvineného), ktorým sám v rámci výkonu svojej dozornej činnosti disponuje, resp. navrhnúť, aby takýto dôkaz vykonal súd, ktorý taktiež disponuje elektronickým prístupom do príslušných registrov.

21. Napriek tomu, že kasačný súd pripustil menej formálny charakter rozkazaného konania, súčasne apeluje na žalovaného, aby vzhľadom k tomu, že rozkaz má rovnaké náležitosti ako rozhodnutie o priestupku, vrátane odôvodnenia (§ 87 ods. 3 prvá veta zákona o priestupkoch), dôslednejšie odôvodňoval svoje rozhodnutia tak, aby nevznikali pochybnosti. V prejednávanom prípade identifikované nedostatky samé o sebe nie sú spôsobilé privodiť zrušenie rozhodnutia. Ak však po tom, čo správny súd v rámci plnej jurisdikcie vykoná dokazovanie v naznačenom smere a pochybnosti pretrvávajú, resp. bude preukázaný opak, bude potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a

rozhodnutie.

22. Správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného aj z dôvodu, že žalovaný odňal poškodenému právo riadne si uplatňovať náhradu majetkovej škody. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného, konkrétne z odborného vyjadrenia MUDr. P. O., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo č. 256/2014, je zrejmé, že v predmetnej veci bolo vykonané aj bodové hodnotenie bolestného podľa § 5 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 5 bodov, čo predstavuje sumu 82,00 eur. Poškodený si však v priebehu celého konania nárok na náhradu škody neuplatnil. Skutočnosť, že rozhodnutím žalovaného nebolo rozhodnuté o náhrade škody, by mohla ovplyvniť jeho zákonnosť v tom prípade, keby sa poškodený aktívne domáhal náhrady škody v správnom konaní, avšak postupom správneho orgánu by mu bola táto možnosť odňatá (viď. aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/52/2010 z 20. októbra 2010). Na zdôraznenie správnosti uvedeného záveru je potrebné uviesť, že účastníctvo poškodeného v priestupkovom konaní sa viaže na prejednávanie náhrady škody - tzv. adhézne konanie (§ 72 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch). Pre porovnanie poukazuje kasačný súd na ust. § 173 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého sa v trestnom konaní doručí rovnopis rozhodnutia len poškodenému, ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody. Zároveň kasačný súd konštatuje, že uvedené nebráni poškodenému, aby si svoje majetkové, či nemajetkové, nároky voči obvinenému uplatnil prostredníctvom občianskeho súdneho konania.

23. Vzhľadom k tomu, že záver správneho súdu, podľa ktorého skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, ako aj, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej, je v tomto štádiu konania nedôvodný, resp. predčasný, pričom uvedené skutočnosti sťažovateľ v plnom rozsahu kasačnou sťažnosťou namietal, kasačný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto ho vo výroku, ktorým správny súd z dôvodov § 191 ods. 1 písm. e/ a g/ S.s.p. zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, postupom podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil a vzhľadom na rozsiahlu potrebu doplnenia dokazovania, vrátil správneho súdu na ďalšie konanie.

24. V ďalšom konaní správny súd vykoná dôkazy z jemu dostupných registrov -register priestupkov, register trestov Generálnej prokuratúry SR a register rezortu Generálnej prokuratúry SR (register trestných stíhaní), prípadne ak uzná za vhodné, aj dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, a ak z takto vykonaných dôkazov ustáli, že je dôvod na začatie trestného stíhania pre niektorý z trestných činov, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. e/ S.s.p. zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, inak žalobu zamietne.

25. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil výrok napadnutého rozsudku, ktorým správny súd z dôvodov § 191 ods. 1 písm. e/ a g/ S.s.p. zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, zrušil aj obsahovo nadväzujúci výrok o trovách konania s tým, že o trovách konania (pred správnym aj kasačným súdom) rozhodne správny súd (§ 467 ods. 3 S.s.p.) v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončí.

26. Nad rámec kasačného prieskumu neuniklo pozornosti kasačného súdu, že správny súd v rámci rozhodovania o trovách konania okrem iného rozhodol, že príbratý účastník 2/ má nárok na náhradu trov konania. Kasačný súd v prvom rade konštatuje, že výrok, ktorým správny súd priznáva právo účastníkovi konania a zároveň neurčuje povinnú osobu, je materiálne nevykonateľný z dôvodu neurčitosti. Súčasne kasačný súd dáva do pozornosti správneho súdu, že správne žaloby začaté na základe žaloby prokurátora sa vo vzťahu k trovám konania spravujú špeciálnym režimom, kedy bez ohľadu na výsledok konania, žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (§ 170 písm. c/ S.s.p.).

27. Záverom kasačný súd poukazuje na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej formálne

zopakovanie administratívneho konania nepredstavuje pre účastníka, vo vzťahu k skutkovej stránke veci, reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech (R 103/2011), preto bude potrebné posúdiť, či identifikované nedostatky žalobou napadnutého rozhodnutia, konkrétne nezahrnutie vyhrážok do skutkovej vety, prípadne doplnenie dokazovania čo do dôvodov začatia trestného stíhania, môžu predstavovať pre žalobcu (reprezentujúceho verejný záujem) prospešný výsledok, keď vzhľadom na prekluzívnu lehotu na prejednanie priestupku (§ 20 ods. 1 zákona o priestupkoch), skutkové obvinenie, ktoré nebolo predmetom konania (§ 18 ods. 2 in fine správneho poriadku), nemožno po jej uplynutí rozšíriť, ako aj vzhľadom na možnosť premlčania prípadného trestného stíhania podľa § 87 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona. Správny súd preto posúdi účelnosť svojho rozhodnutia.

28. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 k § 463 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.